

GÜNTHER DEICKE

BUCHENWALD

Dombokra költözött a nyár.
Fák lombja közt cseresznye érik.
Békesség. És az égbolt
magas kupolája teret kínál,
fantáziát a pacsirta dalának.

A boldogság felhője
idesuhan, felvillanó vitorla
a végtelen kékségben, szeretet,
mely otthon akar lenni
egy ép világban.

Távol a falvak, földek, rétek,
a haza, mely széles ívben köröz
mind messzebbre a láthatár felé,
hogy megkapaszzkodhassunk
a vadrózsa virágzó közelében.

Suttog a lomb a fákon:
Felejts!
Felejtsd a világ minden szörnyiségét!

Szólal a kő lábunk alatt:
Emlékezz!
Igazolom a világ szörnyüségét!

Alig hangzottak el a szók
a bükkök alatt itt az Ettersbergen:
Édes béke, jer ...

Hogy nem tudták feltörni a kaput,
mely azt vijjogta:
Mindenkinek a magáét!

Még oly jelenvaló a rémület,
hogy felfogjuk, még mindig
felfogjuk — és nem értjük meg soha?

S a világ újra ép?
Még nem tűnt tova minden szörnyüség,
de ismét áldás szállt reája:

A pacsirta dalol —
és vér nem fakad már a kőből.

A vadrózsa virul —
s a kő már nem kiált.

A könnyeid
arcodról lecsókolhatom.

S létezik szeretet,
amely megváltoztatja a világot,
mert otthon akar lenni
egy ép világban.

RITOÓK JÁNOS fordítása

Fritz Cremer: Buchenwaldi emlékmű

